„OMA RAHU MA ANNAN TEILE."
Joh. 14,27.

MEIE AEG

NR. 1 (25) 1993 5. AASTAKÄIK

Möödunud aasta on muutnud meie ühiskonda suuresti ning muutused jätkuvad. Vahel võib reaalsus tunduda väljakannatamatuna. Üha rohkem haaratakse rahustite järele. Üha rohkem on neid, kes püüavad argielu eest sukelduda väljamõeldiste maailma, otsida uusi elamusi.

Usulistes ringkondades kõlab hääli, mis lubavad inimestele Püha Vaimu kontrolli alla saades probleemide iseeneslikku hajumist ja täielikku vabanemist muredest.

Selliselt keeldutakse tunnistamast valu ja vaeva olemasolu.

Valu, ebatäiuslikkuse ja kõikesuutmatuse olemasolu tunnustamine nii ühiskonnas, koguduses kui isiklikus elus on samm küpsuse poole. Selline inimene julgeb seista silmitsi elu reaalsusega.

Valu on meie meelest halvim seetõttu, et see paneb meid tundma end abitult. Tunneme end üksi. Ja üksilduses tajume teravalt vajadust kogeda armastust ning jagada armastust. Meie südamepõhjas on igatsus tunda, et meid hinnatakse nii nagu oleme ning leida oma elule mõte.

• • •

Tuhandeid aastaid tagasi pani prohvet kirja Jumala nukrad sõnad: „Mu rahvas on teinud kahekordse süüteo: mind, elava vee allika, nad jätsid maha, et raiuda enestele kaevusid, pragulisi kaevusid, mis ei pea vett!" (Jer 2,13). Jumal teab, et me oleme janused. Ta ei hurjuta meid sellepärast.

Oleme soovinud leida hingerahu ilma Jumalata. Oleme neis otsingutes vastuolulised. Esitame nõudmisi kaasinimestele. Ootame, et abikaasa armastaks mind ja rahuldaks kõik mu vajadused. Kui ta seda ei tee, haavume.

• • •

Jumal ei ole tõotanud kõrvaldada meie elust kogu valu või vabastada meid kõigist muredest, kuid Ta on tõotanud, et Tema arm on piisav meie elu igas kogemuses.

Jeesus seisis silmitsi elu tegelikkusega — haiguste, kannatuste, ebaõigluse ja kurjuse eriilmeliste avaldumisvormidega. Jeesus on tõotanud olla meiega. Ta on tõotanud anda meile jõudu seista julgelt silmitsi elu reaalsusega.

Ta palub ainult üht: ausameelsust, julgust vaadata tõele silma. „Tõde teeb teid vabaks," ütleb Ta.

Ta õpetab meid armastama nii nagu Tema on meid armastanud — tingimusteta. Selline armastus tähendab vastutustunnet elu ees, lahkust kaasinimeste suhtes, kõigist lugupidamist, eesõigust hoolitseda vaesemate ja nõrgemate eest, truudust pereelus, õiglust otsustes ning rahu taotlustes.

K.A.

Käesolevas numbris:

- **Kompromissidest ja kompromissitusest**
- **Miks peavad adventistid tähtsaks usuvabadust**
- **See ongi Hokana!**

Sinuga astun läbi aasta

Mets sahistas läbi suve oma tihedate roheliste juustega. Sügis ja hallaööd hoolitsesid kiivalt selle eest, et kaskede kroonid hakkasid sarnanema vanainimese hõrenevatele juustele.

Astusid mööda teerada mõtlikult ja nukralt. Ometi oli Looja Jumal oma armastuse Sinu vastu pannud isegi koltumisse. Märkasid kuldseid kaselehti taeva sügavsinise taustal. Tundsid rõõmu ja tänulikkust talveks varutud marjasaagist ja viljasalvest.

Kui kuulsid sügistaevas kurgede igatsevat kruuksumist ning nägid telefonitraatidel linnuparvi, siis aimasid, et ka nende piltidega seonduva igatsustunde on Jumal Su südamesoppi istutanud. Ta soovib, et Sa teadvustaksid oma igatsuse kauni kodu järele, mille Tema on valmistanud. Seal pole talvetardumust ega suve surma.

Täna elad talves. Väikesele inimesele on see kelgurõõmu aeg, suurele tihtilugu varjatud ohke ja pitsitava mure aeg. Hingad kergendatult, kui hommikuhämara köögiakna taga näitab kraadiklaas vaid paari külmakraadi.

Kõrged männid maja ümber seisavad vaikselt, mõtlikult. Õine tuul raputas okstelt maha lumekirme. Need uhked puud on kaunid nii lumega kui lumeta. Kas oled vahel mõelnud, et mänd ja kuusk on Looja poolt meie maale kasvama pandud Sinule mõeldes? Kui peaksid läbi pika sügise ja talve enda ümber nägema vaid raagus lehtpuude paljaid võrasid nagu peenikesi kondiseid sõrmi...

Jumal oma piiritu hoolitsuse ja tähelepanuga teeb Sulle ka karmi talve võimalikult valutuks ja küllalt kauniks. Kuula, kuidas Ta Sulle vaikselt meelde tuletab:

„Ära karda, sest mina olen sinuga; ära vaata ümber, sest mina olen su Jumal: ma teen sind tugevaks, ma aitan sind, ma toetan sind oma õiguse parema käega" (Jes 41, 10).

Rebi pilk sagedamini lahti määrdunud jälgedelt teerajal. Vaata üles! Kanna endas uue kevade ootust. KANNA ENDAS IGAVESE KEVADE OOTUST!

„Ja ma nägin uut taevast ja uut maad; sest esimene taevas ja

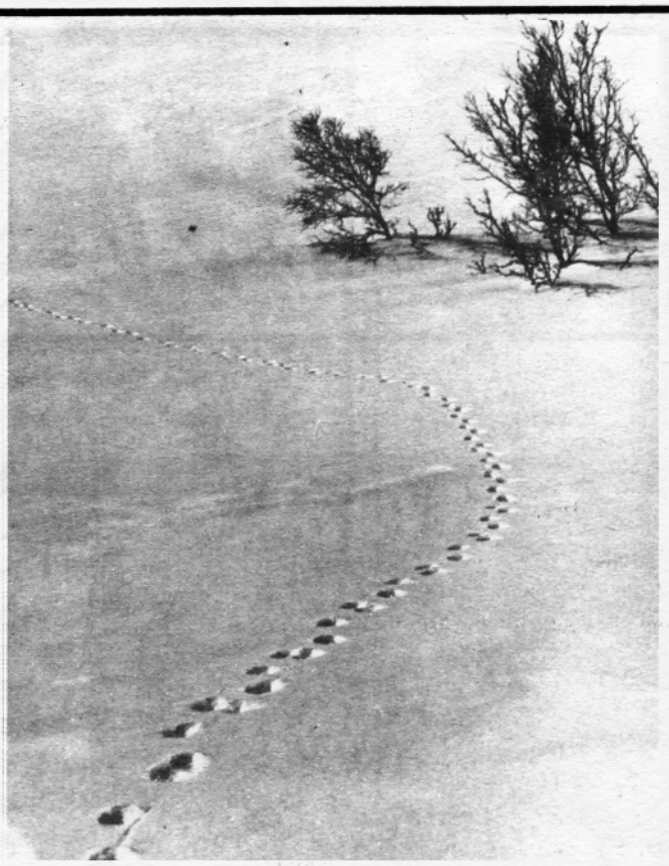

esimene maa olid kadunud ja merd ei olnud enam." „... Ja kes aujärjel istus, ütles: „Vaata, ma teen kõik uueks!" Ja ta ütles: „Kirjuta, sest need sõnad on ustavad ja tõelised!" Ilm 21, 1.5.

IRENE VARI

VABAKS EGIPTUSEST II

„Aga nüüd, et te olete saanud patust vabaks ja Jumala orjadeks, on teie vili pühitsuseks ja selle lõpp on igavene elu." „Kui vabad ja mitte kui need, kellele vabadus on kurjuse katteks, vaid kui Jumala sulased" (Rm 6,22; 1 Pt 2,16).

Vanas Testamendis leiduv haarav lugu Egiptusest vabastamisest sümboliseerib uuestisünnikogemust e. kristlaseks saamist. See on murrang isiklikus maailmakäsitluses ja elufilosoofias.

Imelisest pääsemisest erutatud, seisis Iisraeli rahvas Kõrkjamere päevatõusupoolsel kaldal. Orjusesidemed olid katkenud, huulilt kõlas võidulaul. Neile koitis uus päev! Apostel Pauluse sõnade kohaselt sümboliseeris Kõrkjamerest läbiminek ristimist.

Võidueufooriast pisut toibunud, nägi igaüks, et ta ei asugi veel Tõotatud Maal, vaid kõrbe piiril, mis tuleb läbida, ning et teda ei ümbritsegi armsad taevainglid, vaid needsamad inimesed, kes olid ka Egiptuses ta naabreiks. See oli mõtlemapanev asjaolu.

Inimesed, kes usklikuks saades kogevad südames rõõmsat lepitusrahu Jumalaga (taevariik teie sees), tõdevad samuti, et hoolimata vabanemisest paljust, mis neid seni orjastas ja ahistas, asuvad nad ikkagi keset probleemiderohket maailma. Jeesus palus oma ülempreesterlikus palves: „Mina ei palu, et sa võtaksid nad ära maailmast, vaid et sa neid hoiaksid tigeda eest (Jh 17,15).

Et viimatinimetatu edukam oleks, kogub Jumal nii nagu toona inimesed, kes on astunud Temaga lepinguvahekorda, ühte konkreetsesse kollektiivi — kogudusse. Kõrbekoguduse kogemused kristliku koguduse võrdpildina õpetavad meile mõndagi.

1. Kogudus ei ole pühade klubi, vaid patuste polikliinik, nagu keegi tabavalt on öelnud.

2. Koguduses valmistub inimene eluks Jumala riigis — Jumala suures perekonnas.

Kõrberännak kujunes ettevalmistuseks eluks Tõotatud Maal. Polnud Jumala süü, et see kujunes nii pikaks ja vaevarikkaks. Liiga palju orjapõlve ballasti oli kaasa toodud.

Vabastamisprotsess, mis algas nähtava — välise — vaenlase võitmisega, jätkub sisemiselt. Mõnelgi tekivad tõrked, kui selgub, et kogudusel on ka „piirid", et seal kehtib kord. Kuhu jäi vabadus! Nii arutles mõnigi Aabrahami laps, kel oli vabadusest oma ettekujutus. Ta süüdistas Jumalat, kes andis käsuõpetuse, liigses karmuses.

Absoluutset vabadust ei ole universumis olemas — vähemalt sellest alates, kui üks olevus tahtis istuda tingimata samal istmel, kus teine istus. (Nii oli Lutsiferiga.) Vabadus on võimalik sellistes piirides, et see ei ahistaks kedagi teist. Need piirid määratleb ära Jumala käsk. Saatan teab seda hästi ja üritab innukalt käsku kõrvaldada. Ta esitab Jumala käskudele täpset kuuletumist käsumeelsusena ja „käsu all olemisena".

„Vabadust" propageerides õnnestus Saatanal mässule kaasata suur hulk ingleid ja hiljem ka esimene inimpaar Maal.

(Järg 4. lk.)

Kompromissidest — kompromissitusest

Mulle on avaldanud muljet minu sõbrast kaaspastori teemakäsitlus: „Kas kõik, kes on minu vastased, on alati minu vaenlased?" ja sellega seoses mõte: Kui ühe tänava poisid kohtuvad korvpalliväljakul erinevates meeskondades, siis on nad järgnevate minutite jooksul tulised vastased, kuigi on omavahel suured sõbrad.

Kõik, kes on meie suhtes teisitimõtlejad ei ole seetõttu veel meie vaenlased, ehkki me kahjuks näeme sageli nendes, kes meile vastu vaidlevad või eluviisidelt erinevad, vaenlast.

Aeg on asetanud meid taas uude algusesse. Ükski meist ei tea täpselt, mida toob alanud aasta. Seepärast tahaksin koos teiega mõelda oluliste küsimuste üle: Kas peaksime tegema oma elus kompromisse või elama hoopis konfrontatsiooni õhkkonnas? Kus kulgeb piirjoon kasulike ja õigete kokkulepete ning meid ja meie usku hävitavate kompromisside vahel?

Evangeeliumi kuningas Jeesus pöörab oma troonikõnes — mäejutluses — nendele küsimustele suurt tähelepanu. Matteuse evangeeliumi 5. peatükist salmid 25, 26, 38—42: „Ole varsti järeleandlik oma vastasele, niikaua kui sa temaga teel oled, et vastane sind ei annaks kohtuniku kätte, ja kohtunik sind ei annaks sulase kätte, ja sind ei pandaks vangi. Tõesti ma ütlen sulle, sa ei pääse sealt, enne kui oled maksnud ära viimase veeringu! Te olete kuulnud, et on üteldud: Silm silma vastu ja hammas hamba vastu. Aga mina ütlen teile: Ärge pange vastu kurjale, vaid kui keegi sind lööb vastu su paremat kõrva, siis kääna temale ka teine; ja sellele, kes tahab sinuga kohut käia ja võtta su vammuse, jäta ka kuub; ja kes sind sunnib kaasa käima ühe penikoorma, sellega mine kaks. Anna sellele, kes sult palub, ja ära käändu kõrvale sellest, kes sult tahab laenata."

Kui palju on meie elus seda, mis tabab meid otsekui loodusõnnetus, kui palju seda, mida oleme ise endale põhjustanud?

Jeesus õpetab meid suurima tähelepanuga suhtuma inimestesse, kellega meie elutee ristub. Kõik neist pole meie vaenlased, kuid me võime neist teha vaenlased, kui oleme jäigalt oma õiguste tagaotsijad. Siis võib kergesti juhtuda, et meil tuleb tohutut lõivu maksta — aga tegelikult mille eest?

Meie suhetes ja tegevuses on palju neid valdkondi, milles me saaksime teha targalt kompromisse, säilitades peamise — rahu, inimsuhted ja jätkuva tegevusvabaduse. Sageli püüame enda jäikust ja enesearmastust peita eneseväärikuse, rahvustunde, peremehetunde, õigustunde või ka religioossete tavade taha. Nii nagu juudid olid oma viha roomlaste vastu sidunud religiooniga, nii võime meiegi kristlastena otsida oma vastaste põlgamiseks põhjust Piiblist.

Piiblist, sõbrad, ei tasu eneseõigustust otsida. Piibel ei keela vaenlast armastamast ja talle head tegemast, rääkimata sellest, kui see vaenlane on meie endi ettekujutustes. Piibel kutsub meid võitma kurja heaga. Selles on suur elutarkus: kustutada säde enne, kui see on paisunud hävitavaks leegiks.

Siiski on selge, et kompromisside teemal on ka teine tahk. Sama Jeesus, kes õpetas vastastega rahu tegema, vaenlastele heaga tasuma ja hädasolijaile laenama — vaatamata sellele, kes nad on — õpetas kompromissitult Jumala tahtele alluma. Jeesus õpetas inimesi jääma ustavaks moraali põhimõtetele, hoiduma variseride silmakirjalikkuse eest, mitte laskma end eksitada valeõpetajaist jne. Jeesus ei loonud kompromissidele tuginevat liitu, kui küsimuse all oli Jumala Sõna asendamine inimeste traditsioonidega.

Kogu kristlik ajalugu jutustab kompromissitutest Kristuse järelkäijatest, kes olid pigem valmis taluma piinamist ja põlema tuleriidal, kui et loobuma Jumala Sõna tõest.

Oleme jõudnud ajastusse, kus ühelt poolt nõutakse kiivalt oma õigusi, teisalt ollakse valmis müüma aateid. Kurb, et väga paljude kaasaegsete meelest ei ole enam olemas puutumatuks jäävaid püsiväärtusi. Arvatakse, et pole olemas ainutõde. Tõde nähakse paljude filosoofiate kontsentraadis.

Kristlasena tsiteerin ma Jumala Sõna. Kristus nimetab end Tõeks (Jh 14,6); oma preesterlikus palves (Jh 17,7) nimetab Jeesus Jumala Sõna Tõeks. Apostel Paulus võtab Tõe, mis peitub Jumalas, kokku sõnadega: „Sest kuigi on olemas niinimetatud jumalaid... on meil ometigi ainult üks Jumal... üks Issand Jeesus Kristus..." (1 Kr 8,5.6).

Uskudes Jumalasse, ei saa me rääkida erinevatest tõdedest. On üks Tõde — s.o. Jumalas ja Tema Sõnas — teised „tõed" ja tõekspidamised ei ole omaette seisvad. Nende paikapidavust või paikapidamatust saab seletada ainult Jumala Tõe — Tema Sõna alusel.

Läbi aegade on inimesed püüdnud ehitada oma „Paabeli torni" — inimestevahelist sobingut Jumala vastu, demonstreerimaks oma üleolekut ja karistamatust. Piibel näitab, et oleme jõudnud aega, mil üksikisikud, erinevad organisatsioonid ja religioossed liikumised sõlmivad liidu „metsalisega" — Jumala vastasega. „Neil on üks ja sama nõu ja nad annavad metsalise kätte oma väe ja võimu. Nemad hakkavad sõdima Tallega /Kristusega/" (Ilm 17,13). Kompromiss, mis on suunatud Kristuse ja seega ka Jumala seaduste vastu, on oma olemuselt inimvaenulik — hävitav.

Kus siis kulgeb kuldne piirjoon õigete ja väärate kompromisside vahel? Selleks indikaatoriks ei saa olla alati meie südametunnistus, mis on kahjuks mõjutatav ja rikutud. Ainus õige mõõdupuu on Piibel — Jumala Sõna. Kui soovime elada paremini, peame viima end kooskõlla Piiblis olevate eluprintsiipidega.

Soovides paremat homset, sirutagem käsi lepituseks üksteisele ja liiduks Jeesusele.

TÕNU JUGAR

Vabaks Egiptusest II

(Algus 2. lk.)

Sama häält, mis ahvatles Eevat ignoreerima Jumala korraldust, kuuleme tänapäeva kristlaskonnas propageerimas nn. „evangeelset vabadust", mis „vabastavat" inimese Jeesuse Kristuse läbi Jumala seaduste tähttähelisest täitmisest.

Inimesed umustavad, et Jeesus suri just sellepärast, et pattu (Jumala käsust üleastumist — „Igaüks, kes pattu teeb, teeb ka seda, mis on käsu vastu; ja patt on see, mis on käsu vastu" 1 Jh 3,4.) ei saa teisiti lepitada. Jumal ei saa oma käsku muuta, sest käsk on optimaalne.

Mõnigi kristlane ärritub ainuüksi mõttest, et on olemas mingid lõplikult määratletud rajad, fikseeritud normid ja tõed, mingi kohustus. Nad ei mõista, et on vaid kaks elufilosoofiat ja kaks juhti. Ühes leeris on tohutu mitmekesisus ja näiline demokraatia, ehkki ka seal on üks autor. Teiselpool on absoluutne ja muutumatu Jumal. „Jumal ei ole mitte korratuse, vaid rahu Jumal" (1 Kr 14,33). Vabadus ei tähenda kunagi anarhiat.

Alati on leidunud neid, kes soovivad saavutada lõppeesmärki, kuid pole rahul rännakuraskuste ja korraga; neid, kes soovivad vabadust seespesitseva kurjuse katteks. Nii kõrbekoguduses kui kristlaste kollektiivis täheldame tõusmas himusid, pahesid, intriige, võimuvõitlust, kadedust, trotsi, laiskust ja kiusatustele allumist.

Piibel väljendab üht tõsist kriisi kõrberännakul selliste sõnadega: „Kui Mooses nägi, et rahvas oli ohjest valla" (2 Ms 32,25). Mäelt naasev Mooses nägi, et leeris käis tõeline orgia. Rahvas „nautis vabadust".

Miks peab vaba rahvas olema ohjes? Apostel Paulus tunnistas: „Nii ma leian eneses käsu, et kuigi ma tahan teha head, on mulle omane teha kurja" (Rm 7,21). Seepärast: „... ma talitsen oma ihu ja teen selle oma orjaks, et ma muile jutlust üteldes ise ei saaks kõlvatumaks" (2 Kr 9,27). Meie soovid peavad olema pühitsetud mõistuse kontrolli all.

Ohjad on selleks, et suunata. Hobust ju ohjadega tegelikult ei keerata; nendega antakse kergelt märku, mispeale loom end ise keerab. Jumala juhtimisstiil on sarnane. „Ma tõmbasin neid inimlike sidemetega, armastuse paeltega; ma olin neile nagu ikke kergitajaks nende kaela pealt; ma kummardusin tema juurde ja toitsin teda."

„Ja su kõrvad kuulevad sõna, mis su tagant ütleb, kui te kaldute paremale või vasakule: „See on tee, käige seda!"

„Nõnda ütleb Jehoova, su lunastaja, Iisraeli Püha: Mina olen Jehoova, su Jumal, kes sulle õpetab, mis on kasulik, kes sind juhatab teele, mida sa pead käima! Kui sa ometi oleksid tähele pannud mu käske! Siis oleks su rahu sarnanenud jõele ja su õigus oleks olnud otsekui mere lained" (Hos 11,4; Jes 30,21; 48, 17.18).

Lugedes Jumala Sõna, tajume nende „ohjade" kergeid, aga konkreetseid märguandeid. Jumal annab märku, kuid säilitab alati meie vabaduse valida, kuhu soovime minna.

Õnn sellele, kes tajub tõelise vabaduse olemust ning otsib Taaveti kombel Jumala juhtimist: „Oh Jumal, uuri mind ja tunne ära mu süda! Katsu mind läbi ja tunne ära mu muremõtted! Vaata, kas ma olen valuteel ja juhata mind igavesele teele!" Ps 139,23,24.

REIN KÄSK

Nii kui üks laps
tuleb koju
õhtul
ja kohtab armastust,
nii Jumala juurde tulles
ka mina
tõesti kogesin —
siin on mu kodu.
Siin oli paik mulle
valmistatud,
üks koht,
mis ootas just mind.
Ja ma tundsin, et
siin on mu kodu.
Tahan olla
kui laps Jumalale.

o o o

„Mu Jumal, mu Jumal, miks sa oled mind maha jätnud?" Need sõnad kajavad tagasi tähtedelt ja raksatavad Kuninga kojas. Need paluvad abi ja kergendust.

Kuid Kuningas on vait. See on tund, mida Ta on ette valmistanud. Ta teab, mida teeb. Neid sõnu on Ta oodanud alates ajast, mil mürk esimest korda Tema kuningriiki sisse toodi. See toodi maskeeritult. Puuvilja hõrgus maitses. Varjude printsi käe läbi.

• • •

Kuni selle hetkeni ei olnud Aias kellelgi põhjust end peita. Kuningas kõndis koos oma lastega ja lapsed tundsid oma Kuningat. Polnud saladusi. Polnud varje.

Siis sisenes Aeda varjude prints. Tema pidi end peitma. Ta jäi varju — ainult tema häält oli kuulda.

„Maitse seda," sosistas ta Kuninga tütrele keelatut pakkudes. „See on täis magusat tarkust."

Tütar kuulis häält ja pöördus. Temas tärkas huvi. Ta silmad polnud iialgi ühtki varju näinud. Selles oli midagi erutavat, tabamatut.

Kuningas jälgis. Tema armee teadis, et varjude prints ei ole nende võimekate leegionide jaoks võitmatu. Ärevana ootasid nad korraldust rünnakuks.

Kuid käsku ei tulnud.

„Valik on mu tütre teha," kordas Kuningas. „Kui ta palub meilt abi, siis on teie kohus ta päästa. Kui ta ei pöördu ja ei vaata mulle otsa, siis ei ole teil õigust minna. Valik on tema teha."

Tütar sirutas käe ja võttis keelatut. Ta silmad ei vaadanud kordagi ülespoole.

Mürk tungis temasse, moonutas nägemise, armistas koed, rikkus südame.

Äkki tundis ta end üksikuna. Ta tundis puudust lähedusest, mida ta oli tundma õppinud. Kuid selle asemel, et pöörduda tagasi Kuninga juurde, eelistas ta Kuninga juurest eemale meelitada veel Kuninga poja.

Uuesti haaras Kuninga armeed valvelolek. Jälle ootasid nad Kuninga käsku. Kuid Kuninga sõnad olid samad: „Kui ta vaatab minu poole, rutake. Kui ei, siis ärge minge. Valik on tema teha."

„Kõik on korras," kinnitas tütar pojale. „See on magus." Kuninga tütre silmades tantsiskles tuluke, selja taga seisis tume vari. „Võta," nõudis tütar. Ta hääl oli lootusest kähe.

Kuninga sõdurid vaatasid Kuninga poole, oodates käsku. Kuninga silmad olid niisked. „Nende valikut tuleb austada."

Kuningas vihkas varjusid. Ta vihkas neid, sest pimeduses ei suutnud Tema lapsed enam Kuningat näha.

Väljaspool Aeda laienes varjude ring üha. Üha rohkem oli moondunud nägusid. Üha rohkem silmi, mis nägid moonutatult. Üha rohkem muserdatud hingi. Puhtus unustati ja Kuningas kaotati silmist. Kus oli mürk, seal oli ka surm. Tuli päev, mil Kuningas saatis oma Printsi.

Tema tulek ei jäänud märkamatuks.

„Täht!" nii kuulutati Tema tulekust. „Särav valgus pimeduses." Poris sädelev teemant.

„Sära eredalt, mu Poeg," sosistas Kuningas.

Palju kordi pakuti Valguse Printsile ahvatlevat mürgikarikat nende kätest, kes olid Kuninga hüljanud. „Kas maitsed ühe sõõmu, sõber?" Ahastusega vaatas Jeesus nende silmadesse, kes Teda ahvatlesid. Milline mürk see küll on, mille pärast vang püüab tappa seda, kes on tulnud teda vabastama!

Viimaks saabus tund, milleks Ta oli tulnud.

Poeg kohtus oma Isaga ühes teises aias. Jändrike puude ja kivise mullaga aias.

„Kas nüüd on see tund?"

„Jah."

„Kas mina, Isa?"

Kuningas neelatas. „Jah, ainult sina saad seda teha." Ta vaikis ja vaatas oma pimenevaid valdusi. Kuninga silmad olid niisked. „Kuid teist teed ei ole."

Poeg vaatas üles: „Siis sündigu nii."

Aeglaselt veeresid üle Isa huulte sõnad: „Nüüd on aeg käes. Seda on korratud miljoneid kordi altaritel talledega; nüüd on tulnud tõe hetk.

Sõdurid, te arvate et teie juhite Teda! Köied, te arvate, et teie hoiate Teda kinni! Inimesed, te arvate, et teie mõistate Tema üle kohut! See on MINU hääl, millele Ta kuuletub. Ja need olete teie, keda Ta on tulnud päästma.

Kui ma ainult saaksin päästa nii sind kui ka neid!"

Vasar, löö!

Nüüd tõstke Ta koos ristiga üles. Tõstke Ta inimeste silme ette.

Nüüd vajutage rist maasse. Vajutage ta sügavale inimkonna südamesse.

„Mu Jumal, mu Jumal ... miks?"

• • •

Troonisaal on nukker ja tühi. Kuningas on oma mõtetes tagasi Aias. Mahe õhtutuul hõljub jõe kohal, kui nad kolmekesi seal jalutavad. Nad räägivad Aiast — milline see on ja milline saab olema.

„Isa..." alustab Poeg...

Kuningas kordab seda sõna üha uuesti. Isa! Isa. Oo, kuidas Ta igatseb, et Tema lapsed Teda uuesti ISAKS nimetaksid.

Üks hääl äratab Kuninga mõtetest. „See on lõpetatud, Isa."

MAX LUCADO

Miks peavad adventistid tähtsaks usuvabadust

Kirikuajalugu on täis eksimusi ja ka eksimustest lahtiütlemisi. Halvimate tagajärgedega viga on olnud pealesunnitud usk. See on alati toonud kaasa eksiõpetustest kinnihoidmise, õigustuse vägivallale ja survele teisitimõtlejate suhtes ning rõhutanud arvamust, et inimene saab ennast oma tegudega paremaks muuta. On hämmastav, et paljud kritlased igatsevad ka praegu tagasi aastasadade eest valitsenud riigiusku (sundusku).

Seitsmenda päeva adventistide kogudus on oma algpäevist alates seisnud usuvabaduse põhimõtte eest. Usuvabadus tähendab selget vahet riigivõimu ja kiriku vahel ning igasuguse surve vältimist usuasjades (psüühilisest mõjutusest administratiivsete mõjutusvahendite ja füüsilise vägivallani).

Vabadust ei saa ainult enda jaoks nõuda; vabadus on jagamatu — see on kõigi inimeste, religioonide ja maailmavaadete jaoks.

Usuvabaduse hädavajalikkus saab selgeks Piibli kahe põhiprintsiibi valgel:

1. Jumal soovib, et inimesed õpiksid Teda armastama; armastus saab olla ainult vaba valik.

2. Jumal on jätnud kohtumõistmise õiguse ainult endale. Seepärast ütleb Jeesus evangeeliumis (Mt 26, 52), et vägivallal pole kohta Tema töös. Tema kuningriik „ei ole sellest maailmast" (Jh 18, 36), vaid on „õigus ja rahu ja rõõm" (Rm 14, 17). Me ei leia Uuest Testamendist õpetust „kristlikust riigist" ega „kristlikust võimust", Pühakirjas ei räägita, et Jeesusel oleks olnud kavas rajada evangeeliumi levitamiseks maailmas mingit maist riiki, midagi Juuda rahvusriigi sarnast, mis Vana Testamendi aegadel säilitas Jumala käsu tundmist kogu maailmas.

Seitsmenda päeva adventistide kogudus on pidevalt aktiivselt seisnud usu– ja südametunnistuse vabaduse eest, ning osalenud paljudes rahvusvahelistes organisatsioonides ja komisjonides, kus on usu– ja südametunnistuse vabaduse töörühmad.

Raamatust „77 Fragen" O. U.

Palvus Riigikogus

Ühel novembrihommikul 1992. a. kõlas Riigikogu saalis monotoonne trummipõrin, põles loitsimise tuli. Kohal oli kümmekond Riigikogu liiget ja ajakirjanduse esindajad.

On täiesti ilmne, et sellist palvust ei pidanud silmas vabariigi president, kui ta oma allkirja palvuste läbiviimiseks andis, vaid seda teist, mis esimesele järgnes ja milles oli kokku lepitud teatud kristliku suuna esindajatega.

Loits Riigikogu saalis toimus ilmselt mitte sellepärast, et asja mõtet ja eesmärki ei mõistetud, vaid et seda liiga hästi mõisteti.

Poliitika võib olla usu ja südametunnistuse vabaduse seisukohalt kahesugune — võimaldav või kitsendav. Sama kehtib ka palvuse kohta. Kuna viimane väide võib tunduda mõnele lugejale ootamatu, toon näite Piiblist.

Elava Jumala teenimisest kõrvale kaldunud Iisraeli rahval lasti maitsta oma kõrvalekaldumise vilja. Kui Jumal oma kaitse sellelt riigilt ja rahvalt ära võttis, langes Iisrael kergeks saagiks Babülooniale. Jumala teenimise paik hävitati koos Jeruusalemma linnaga. Neile, kes otsustasid tõelist elavat Jumalat teenida üldisele rahvusliku languse olukorrale vaatamata, andis Jumal oma abi ja võimaluse seda teha paganlikus Babüloonias.

Kuna Taaniel otsustas täita oma elus Jumala tahet, oli Jumalal võimalus anda talle erilist tarkust. Tulemuseks oli tõsiasi, et kuningas Nebukadnetsargi tunnustas Taanieli ja ta sõprade vaimuteravust. Taanielist sai peaminister.

Ajaloost on teada, et Babüloonia suhtus teistesse usunditesse üldiselt sallivalt. Võidetud rahvaste jumalakujud toodi Babülooniasse ja neid ei keelatud teenida. Nii oli ka Taanielil võimalik vabalt teenida elavat Jumalat. Seda tegi ta ustavalt.

Üks eriline kriisimoment Taanieli sõprade elus saabus siis, kui kuningas Nebukadnetsari tulevikupoliitika ei soovinud arvestada Kõikväelise poolt ilmutatud maailma ajalooga. Nebukadnetsarit häiris see, et tema „kuldne" riik pidi kaduma ja asenduma „hõbedasega". Protestiks käskis ta valmistada nägemuses nähtud kuju üleni kullast. See kuju pidi saama poliitilise võimu sümboliks, mida kõik pidid austama lausa jumalusele osutatava aukartusega.

„Sina, kuningas, oled andnud käsu, et iga inimene, kes kuuleb ... igasuguste mänguriistade häält, peab heitma maha ja kummardama kuldkuju, aga kes ei heida maha ega kummarda, see heidetakse tulisesse ahju. On olemas juuda mehi, keda sa oled pannud valitsema Paabeli linna üle: Sadrak, Meesak ja Abednego. Need mehed ei hooli sinust, kuningas, nad ei teeni sinu jumalaid ega kummarda kuldkuju, mille sa oled lasknud püstitada!"

Siis käskis Nebukadnetsar, vihas ja raevus, tuua Sadraki, Meesaki ja Abednego; ja need mehed toodi kuninga ette. Nebukadnetsar hakkas rääkima ja ütles neile: „Kas see on tõsi, Sadrak, Meesak ja Abednego, et teie ei teeni mu jumalaid ega kummarda kuldkuju, mille ma olen lasknud püstitada? Kui te nüüd olete valmis, otsekohe kui te kuulete ... igasuguste mänguriistade häält, maha heitma ja kummardama kuju, mille ma olen lasknud valmistada, siis on see hea; aga kui te ei kummarda, siis heidetakse teid silmapilkselt tulisesse ahju! Ja kes oleks see jumal, kes teid päästaks minu käest!"

Sadrak, Meesak ja Abednego kostsid ning ütlesid kuningale: „Nebukadnetsar! Selle peale pole meil tarvis vastata sulle sõnagi! Kui see peab olema, võib meie Jumal, keda me teenime, meid päästa: ta päästab meid tulisest ahjust ja sinu käest, oh kuningas!" (Tn 3, 10–17).

Kui oli sündinud ime ning mehed väljusid ahjust vigastamatutena, järgnes kuninga poolt teine käsk.

„Nebukadnetsar kostis ja ütles: „Kiidetud olgu Sadraki, Meesaki ja Abednego Jumal, kes läkitas oma ingli ja päästis oma sulased, kes lootsid tema peale ja

astusid üle kuninga käsust, kes andsid pigemini oma ihud kui et teenida ja kummardada mõnd muud jumalat peale nende oma Jumala! Nüüd antakse minu poolt käsk, et igaüks, olgu mis tahes rahvast, suguvõsast ja keelest, kes kõneleb häbematult Šadraki, Meesaki ja Abednego Jumala kohta, raiutakse tükkideks ja tema koda tehakse rusuhunnikuks, sest ei ole muud jumalat, kes suudaks nõnda päästa" (Tn 3, 28.29).

Täiesti iseloomulik reaktsioon mehele, kes asja välist külge pidaski asja lahenduseks. Taaniel ei andnud käsku elava Jumala kummardamiseks; selle andis paganlik kuningas, kes seisis enda arvates nüüd tõe ja õiguse eest. Kuid kuna Jumala armastus polnud saanud muuta kuninga elu, ei peegeldanud kuninga käsk Jumala armastust.

Võime uskuda, et Taaniel tegi kõik temast oleneva, et kuningas seda käsku ei rakendaks nii nagu kavatseti rakendada ebajumala kummardamise puhul.

Jumal on armastus ja seepärast pole Talle vastuvõetav teenimine, mis on tingitud käsust või hirmust.

Ilmutuseraamat räägib, et midagi taolist toimub enne Kristuse tulekut ja tema auriigi ülesehitamist. Tegelikult kasutab Ilmutuseraamat toimuva võrdluseks otseselt Taanieli sõprade kogemust muistses Babüloonias. „Ja temale anti meelevald anda metsalise kujule vaim, et ka metsalise kuju räägiks ja teeks, et need, kes iialgi ei kummarda metsalise kuju, ära tapetaks" (Ilm 13, 15).

Ilmutuseraamatu sümbol — Babülon — on väga kohane tänapäeva uskude paljususe kujutamiseks, sest Babülooniaski oli palju erinevaid jumalaid ja jumalateenimise viise.

Poliitilise võimu kasutamine usulistes küsimustes ei näita veel idee õigsust teiste suhtes, pigem vastupidi. Kui riigivõim püüab vaimulikku vaakumit täita, võib kergesti ühest äärmusest teise sattuda!

VALDEK LÕHMUS

SEE ONGI HOKANA!

Sõidame mägise kuningriigi Nepaali pealinnast Kathmandust Hokanasse. See vahemaa on vaid 9 miili (14 km), kuid auklikeil teil kestab teekond peaaegu pool tundi. Sõidame mäeküljel lookleval teel ja ületame oru. Ümberkaudses maastikus on valdavad rohelised toonid, kohati lõikuvad sisse sinepikollased laigud. Me oleme ADRA (Adventistide Arengu– ja Katastroofiabi Organisatsiooni) sealse direktori Paul Dulhanti ja tema naise Dawni külalised.

„Seal ta on!" lausub Paul, osutades allapoole. Eemal, otse jõekaldal seisab neli pikka telliskivihoonet. „See ongi Hokana!"

Autojuht lülitab sisse aeglasema käigu. Auto rapub, kõigub, viskleb teel. Mul tekib juba kahtlus, kas me siit üldse välja rabeleme. Jõuame lõpuks lagendikule ja peatume eemalt nähtud hoonetegrupi juures.

Esimesest hoonest leiame usinalt töötava mehe. Ta õmbleb pealtnäha kummalisi jalavarje. Need on pikkuselt umbes 10—12–aastase lapse omad, kuid laiuselt parajad täiskasvanule. Sisetald on vahtkummi sarnasest massist.

Inimestel, kes kannavad selliseid kingi, puuduvad varbad. Nende jalapõiad on haiguse tõttu moondunud. Igat talda on vaja mõõta, igat kinga hoolikalt passida, et saavutada jalanõu maksimaalne mugavus.

Neid kingi hakkavad kandma pidalitõbised. Hokana on pidalitõbiste koloonia.

„Kingavabriku" kõrval paikneb ambulatoorium. Seal ravitakse Hokana elanikke. Nii terapeudid kui hambaarstid, kes siin arstiabi annavad, sõidavad kohale meie haiglast Scheeris, Nepaalis.

Märkame, et mõlemal pool hoonet olevad aiamaalapid on suurepärases korras. Läheneme kasarmutaolistele hoonetele. Üks neist on peaaegu lammutatud. Ilm on vihmane, kuid inimesed seisavad katusekarniisi all.

„Namaste!" tervitavad nad meid käsi kokku pannes ja neid kõrgemale tõstes. Nad naeratavad avalalt. Mitmete tervitajate näod on moondunud, paljudel on sõrmede asemel köndid.

Kolmekorruselised hooned on ülerahvastatud. Sees on pime. Koban jalgadega mööda muldpõrandat ja ronin üles lohmakalt kokkuklopsitud trepist. Igast nurgast kõlab tervitus: „Namaste!" Ühes toas märkan lehma.

Laskume kobades trepist alla ja jõuame värske õhu kätte. Meid ümbritseb lõbus naeratav lasteparv.

Säravad näod

Pererahvas viib meid veel ühe väikese hoone juurde. Täistuubitud klassitubades näeme umbes kuutkümmet

See ongi Hokana!

(Algus 7. lk.)

tahvlikeste kohale kummardunud väga erinevas vanuses inimest. Paljud neist on vanad ja hambutud. Mõni õpilastest hoiab kriiti sõrmeköntidega, kuid näol väljendub rahulolu; nad õpivad lugema ja kirjutama. Teiselpool teed olevas hoones õpib 300 koloonia last, kuid ka lapsi ligidalasuvatest küladest.

Vihma tõttu on kõik inimesed majades. Mulle räägitakse, et tavaliselt kogunevad koloonia õuele naised ja koovad villast riiet (selle käsitööliigi tõi kolooniasse ADRA). Parajasti ehitataksegi Hokanasse hoonet tootmisõpetuse keskuse jaoks.

Istume autosse. Meid saadavad laste rõõmsad ja lootuseküllased silmad.

Teel möödume kuuest uuest majast. Iga maja kõrval on maalapike. Eemal paremal on näha veel kuus majakest. Need majad kuuluvad Hokana elanikele, kes on ületanud hirmu iseseisva elu ees ja ühiskonna tavaarusaama. ADRA on ehitanud 39 sellist maja ja majutanud 145 inimest. Majad seisavad kõrvu kuuekaupa grupis, et koos elama harjunud pidalitõbised saaksid üksteist abistada.

1986. aastal sõitis Paul Dulhanti Nepaali ja saavutas selle, et Nepaali valitsus registreeris ADRA organisatsiooni. Kohtumisel Nepaali kuningannaga küsis kuninganna, kus Mr. Dulhanti on varem töötanud. ADRA esindaja vastas, et ta töötas koos abikaasaga adventistide haiglas Jukas, Sambias. Tema kohustuste hulka kuulus seal ka pidalitõbiste elu korraldamine. Kuninganna silmad lõid särama ja ta ütles: „Käige kõigepealt ära Hokanas."

Hokana? Mis koht on Hokana? Hokana ehitati 130 aastat tagasi sõjaväelaste jaoks, kuid Nepaali sõjaväeosad pole siin kunagi asunud. Kuningas käskis koguda siia pidalitõbised kogu maalt.

130 aastat isolatsiooni

130 aastat sündisid, elasid ja surid Nepaali pidalitõbised Hokanas. Ühiskonnast äralõigatuna ei teadnud nad ümbritsevast elust midagi. Kirjaoskamatud, kasarmuterritooriumi piiridesse surutud, olid nad unustanud, kust olid tulnud nende esivanemad.

Kui Paul Dulhanti tuli 1987. a. Hokanasse, polnud tal aimugi, et Jumalal on tema jaoks varuks selline töö. „See oli kohutav!" räägib ta. „Täistuubitus, mahajäetus, mustus ja sügav lootusetus. Lastel olid jalgadel paised. Nad ei suutnud kõndida, vaid ainult komberdasid."

1988. a. külastas Austraalia Televisiooni grupp Nepaali, et filmida materjali programmi „60 minutit" jaoks. Programmi lõplikus variandis oli 4–minutiline lõik Hokanast. Pärast saadet hakkasid vaatajad saatma järelepärimisi sooviga saada täiendavat informatsiooni. Nädal hiljem kordasid telekanalid saadet Hokanast ja teatasid vaatajaile ADRA aadressi. See kutsus esile kirjadetulva Dulhantidele.

Nepaalis on keelatud misjonitöö, kuid valitsusega sõlmitud lepingus seadis Dulhanti tingimuseks kristliku lootuse andmise hoolealustele.

Töö Hokanas kõneleb lootusest lootusetutele.

WILLIAM JOHANSON
tõlk. L. Sommer

IN MEMORIAM

* 23. aprill 1901
† 1. jaanuar 1993

„On väga tõenäoline, et meie teed tõtlevas maailmas enam kunagi ei ristu. Sellepärast tahaksin öelda südamelt ära selle, mis on andnud minu elule jäädava väärtuse; selle, mis kaalub üles kõik siin maailmas.

See on sõnastatud Piiblis nii: „Sest nõnda on Jumal maailma armastanud, et Ta oma ainsa Poja on andnud, et ükski, kes Temasse usub, ei hukkuks, vaid et temal oleks igavene elu! Sest Jumal ei ole läkitanud oma Poega maailma, et Ta maailma üle kohut mõistaks, vaid et maailm Tema läbi õndsaks saaks" (Jh 3,16.17).

Need read kirjutas pastor–emeeritus Ernst Laimets möödunud kevade hakul. Pikki aastaid oli ta seda väärtuslikku lootust kandnud ja jaganud. Käesoleva aasta hakul läks ta selles usalduses puhkama.

* * *

3. juuli 1925 — Ernst Laimetsa ristimispäev

1926. a. — 1940. a. — töö kirjandusevangelistina, kirjandusevangelistide töö juhina, kirjanduslao juhatajana

1940. a. — 1946. a. — piiblitöölisena Seitsmenda Päeva Adventistide Põltsamaa Koguduses

1946. a. — 1951. a. — piiblitöölisena ja seejärel ordineeritud jutlustajana SPA Valga Koguduses

1951. a. — 1958. a. — jutlustajana SPA Jõgeva Koguduses

1958. a. — 1971. a. — jutlustajana SPA Türi Koguduses — järgnesid tegevusrohked pensioniaastad.

* * *

Mäletame Ernst Laimetsa kui kuulata maldavat, tasakaaluka sõnaga ustavat kaastöölist, kellele oli omane kaevata sügavuti ja rajada oma usk armastava Jumala tõotustele.

SPA Eesti Liit

Kirju teie ettepanekute, küsimuste ja mõtetega ootame toimetuse aadressil: EE2400 Tartu, Linda 9.

„MEIE AEG"

Väljaandja: SP Adventistide Eesti Liit
Toimetaja: Mall Vahtramäe
Toimetus: EE2400 Tartu, Linda 9
kontakttelefon: 7 94 48

Trükiarv 4200
Esialgne ilmumissagedus 6 numbrit aastas
Tell. 42. AS TÄHT Võrus.